

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Σ' ΑΤΑΝΟ

ΜΕΧΡΙ

ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σ' αγαπώ μέχρι θανάτου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Κλαίρη Θεοδώρου, 2025
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: PRO Stock Professional/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-6009-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Σ' ΑΓΑΠΟ
ΜΕΧΡΙ
ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

- I -

Κοπεγχάγη, Kronprinsessegade

Στο τώρα...

Τρίτη 21 Δεκεμβρίου 2021

Ήταν εντέλει αλκοολίκι η όλη φάση. Και ο Σβεν, στα πενήντα δύο του, ήξερε καλά από εθισμούς. Απ' όλους μάλιστα όσους είχε δοκιμάσει, ο συγκεκριμένος ήταν μάλλον ο πιο ακίνδυνος. Απευθείας από την Αμερική είχε έρθει η συγκεκριμένη μόδα, όπως τόσες και τόσες άλλες, και ο Σβεν είχε πέσει με τα μούτρα από την πρώτη στιγμή. Ήταν άλλωστε ότι πιο κοντά μπορούσε να σκεφτεί στον τζόγο, που επί χρόνια είχε καθορίσει τη ζωή του. Ή μάλλον, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, είχε γαμήσει τη ζωή του τα πάντα είχε χάσει. Ότι χρήματα δεν του είχαν φάει το χόρτο και τα κάθε λογής χάπια νωρίτερα είχαν εξανεμιστεί σε παράνομα καζίνο και υπόγειες χαρτοπαικτικές λέσχες. Και μαζί με αυτά είχαν χαθεί και όλα τ' άλλα. Το σπιτάκι που έγλειφε το νερό, κληρονομιά από τον παππού του, το τροχόσπιτο με το οποίο συνήθιζαν να πηγαίνουν διακοπές με τη Φρέγια –τη Φρέγια με τις υπέροχες κόκκινες κοτσίδες και τις φακίδες που πιτσιλούσαν κάθε ίντσα του σχεδόν διάφανου κορμιού της– και φυσικά τον Νιλς. Που

το δικαστήριο του είχε απαγορεύσει να βλέπει πριν κλείσει το παιδί καλά καλά τα τρία χρόνια.

Ένα φορτηγάκι τού είχε απομείνει μονάχα. Ένα φορτηγάκι εξίσου διαλυμένο και σακατεμένο με τον ίδιο. Με τσακισμένες λαμαρίνες, τζάμια που δεν άνοιγαν, ανύπαρκτη θέρμανση και διαθέσεις περισσότερο ευμετάβλητες και από τον καιρό στην Ταϊλάνδη τον Αύγουστο. Δεν τον πείραζε τον Σβεν, κι ας σιχτίριζε σχεδόν καθημερινά μέχρι να πάρει μπροστά. Ήταν το μοναδικό πράγμα που εξακολουθούσε να είναι δικό του. Ίσως γιατί δε θα το ήθελε κανείς, ακόμα κι αν του το χάριζαν, αυτό όμως δεν είχε καμία σημασία για τον Σβεν. Κάτι ανάλογο ίσχυε άλλωστε και για τον ίδιο.

Και να που τώρα αποδεικνυόταν πως για πρώτη φορά είχε υπάρξει σωστός. Είχε δίκιο που δεν είχε αποχωριστεί το συγκεκριμένο όχημα, που είχε γαντζωθεί πάνω του σαν να ήταν η απομική του σανίδα σωτηρίας. Γιατί χωρίς εκείνο, θα ήταν αδύνατον να καταπιαστεί με αυτή τη συγκεκριμένη καινούργια δραστηριότητα. *Storage wars* ονομαζόταν στην Αμερική, και υπήρχε μάλιστα και ιδιαίτερα δημοφιλής σχετική εκπομπή, της οποίας ο Σβεν δεν είχε χάσει ούτε επεισόδιο. Τα πράγματα λοιπόν είχαν ως εξής: στην Κοπεγχάγη υπήρχαν σε διάφορα σημεία της πόλης τεράστιοι αποθηκευτικοί χώροι, όπου μπορούσε κάποιος να νοικιάσει αποθήκες με τον μήνα ή κάποιες φορές και με τον χρόνο. Οι μισθώσεις αυτές εξυπηρετούνταν συνήθως με πάγιες τραπεζικές εντολές, υπήρχαν όμως πάντοτε και οι περιπτώσεις εκείνες που το ενοίκιο σταματούσε ξαφνικά να καταβάλλεται. Οι λόγοι ήταν πολλοί, ο πιο συνήθης όμως ήταν πως ο ιδιοκτήτης της αποθήκης είχε ήδη αποχωρήσει από τον μάταιο ετούτο κόσμο, ενώ είτε δεν είχε ενημερώσει ποτέ τους συγγενείς και κληρονόμους του για

την ύπαρξη του συγκεκριμένου χώρου είτε δεν είχε συγγενείς και κληρονόμους. Ο νόμος λοιπόν όριζε πως η εταιρεία που νοίκιαζε τους εν λόγω χώρους ήταν υποχρεωμένη να στείλει τρεις προειδοποιητικές συστημένες επιστολές στη δηλωμένη από τον μισθωτή διεύθυνση σε διάστημα τριών μηνών. Εάν δεν υπήρχε καμία ανταπόκριση μέσα σε αυτό το χρονικό διάστημα και αν δεν πραγματοποιούνταν κάποια καινούργια πληρωμή, τότε... ξεκινούσε το παιχνίδι.

Ήταν από την αρχή παρών σε όλο αυτό το πανηγύρι ο Σβεν. Είχε παρευρεθεί στον πρώτο πλειστηριασμό, που είχε λάβει χώρα στο ίδιο μάλιστα κτίριο όπου βρισκόταν και σήμερα, πέντε χρόνια μετά δηλαδή, και είχε νιώσει τον βόμβο του ανξανόμενου παλμού του στους κροτάφους του. Είχε κάτι διεγερτικό από μόνη της η όλη διαδικασία, δεν ήταν τυχαίο άλλωστε πως προσέλκυε όλο και περισσότερους «παίκτες», άτομα που δεν πάλευαν με τις εμμονές και τους εθισμούς όπως ο Σβεν. Το σχετικό τελετουργικό λοιπόν ήταν το ακόλουθο: ο εκπρόσωπος της εταιρείας ενοικίασης έσπαγε το λουκέτο της εκάστοτε αποθήκης και σήκωνε με φόρα τη μεταλλική της πτυσσόμενη πόρτα. Για τρία λεπτά –η αντίστροφη μέτρηση ξεκινούσε μόλις έσπαγε το λουκέτο– οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να παρατηρήσουν την αλλόκοτη αυτή σπηλιά του Αλή Μπαμπά και να «μετρήσουν», χωρίς να αγγίξουν το παραμικρό και χωρίς φυσικά να εισέλθουν, την αξία των θησαυρών που μπορεί να έκρυβε αυτή στα σπλάχνα της. Στη συνέχεια, ο διοργανωτής έδινε μια τιμή έναρξης και το παιχνίδι του πλειστηριασμού ξεκινούσε.

Τη λάτρευε ο Σβεν αυτή τη διαδικασία. Την έβλεπε μάλιστα συχνά πυκνά και στον ύπνο του και χαμογελούσε πλατιά. Και η αλήθεια είναι ότι ήταν ιδιαίτερα καλός σε αυτή. Ανήκε

στους δυνατούς παίκτες, κι ας μην είχε τα απαραίτητα χρήματα στην τσέπη του για να υποστηρίξει αυτόν τον τίτλο. Ήταν οξυδερκής όμως. Και πονηρός. Ήξερε να διαβάζει τους αντιπάλους του, να μυρίζει τον φόβο τους, να διαισθάνεται τον παραιμικό δισταγμό, να ξέρει πότε έπρεπε να πιέσει και πόσο, να κερδίζει τις περισσότερες παρτίδες, να μετατρέπεται σε εξαιρετικό παίκτη του πόκερ, εδώ, στις παγωμένες αυτές αποθήκες, περισσότερο απ' ό,τι είχε υπάρξει ποτέ πάνω στην τσόχα. Δεν είχε πιάσει βέβαια την καλή ακόμα. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε φυσικά να μετρήσει ως εξαιρετικό επίτευγμα ένα επιχρυσωμένο κηροπήγιο, ένα σκαλιστό τραπέζι κι ένα φιλντισένιο αγαλματάκι που είχε καταφέρει ως τώρα να μοσχοπουλήσει. Όπως κι αν είχε όμως, ήταν η πρώτη φορά από τότε που θυμόταν τον εαυτό του που δεν είχε χασούρα, που κατάφερε να κρατήσει το ισοζύγιο έστω και οριακά υπέρ του.

Η σημερινή μέρα είχε ξεκινήσει ιδιαίτερα καλά, και ο Σβεν ανέκαθεν πίστευε στους καλούς –ή στους κακούς αντίστοιχα– οιωνούς. Το φορηγάκι του είχε πάρει αμέσως μπροστά, παρά τον απόλυτο παγετό που είχε τυλίξει εδώ και λίγες μέρες την πόλη, και την προηγούμενη νύχτα είχε καταφέρει να κοιμηθεί καλά, γεγονός που ουδέποτε υπήρξε δεδομένο. Είχε δει μάλιστα το ίδιο όνειρο, αυτό που τον επισκεπτόταν όλο και πιο συχνά στον ύπνο αλλά και στον ξύπνο του, αυτό που βασιζόταν σε αληθινά γεγονότα, τα γεγονότα που προσδοκούσε ο Σβεν και για τον ίδιο. Ένας πλειοδότης στο τηλεοπτικό *Storage Wars* είχε χτυπήσει το απόλυτο τζακ ποτ, είχε τινάξει την μπάνκα στον αέρα. Είχε αγοράσει μια αποθήκη για τετρακόσια δολάρια και μέσα σε μια βαλίτσα είχε βρει έξι εκατομμύρια δολάρια. Δεν είχε κρατήσει εντέλει όλα τα λεφτά. Ένας δικηγόρος είχε κάνει την εμφάνισή του λίγο αργότερα, προ-

τείνοντάς του εκ μέρους του «ανώνυμου» ιδιοκτήτη να αγοράσει πίσω το περιεχόμενο της αποθήκης για επτακόσιες χιλιάδες δολάρια, ο πλειοδότης όμως είχε αρνηθεί, για να συμβιβαστεί εντέλει αργότερα στο ενάμισι εκατομμύριο. Δεν την καταλάβαινε ο Σβεν την κίνηση αυτή. Γιατί να αρκεστείς στο ένα τέταρτο αυτού που δικαιωματικά πια σου ανήκε; Ίσως βέβαια να είχαν πέσει κι άλλα θέματα στο τραπέζι, θέματα που δεν είχαν βγει παραέξω. Ίσως τα χρήματα να ανήκαν στη μαφία ή στο οργανωμένο έγκλημα, ίσως λοιπόν οι επιλογές του εν λόγω «παίκτη» να ήταν περιορισμένες, αν δεν ήθελε να βρεθεί θαμμένος κάπου στην έρημο του Λας Βέγκας. Εδώ όμως δεν ήταν Αμερική. Εδώ ήταν Δανία. Και αν τύχαινε κάτι ανάλογο στον Σβεν, δεν υπήρχε περίπτωση να θυσιάσει ούτε μία κορόνα. Για κανέναν λόγο.

Απόρησε όταν πάγκραε το φορηγάκι του σχεδόν μπροστά στην είσοδο του κτιρίου. Άλλα δύο παρόμοια –σε καλύτερη κατάσταση– οχήματα βρίσκονταν εκεί, πέρα από αυτά όμως τίποτα. Ήταν δυνατόν οι μεγαλοκαρχαρίες του «αθλήματος», αυτοί που ο Σβεν απεχθανόταν με όλο του το είναι καθώς βασίζονταν στο χρήμα και όχι στο μυαλό, να μην είχαν πάρει είδηση την εν λόγω δημοπρασία σε μία από τις πιο παλιές και πιο γνωστές εγκαταστάσεις της Δανίας; Έτριψε τα χέρια του με δύναμη για να τα ζεστάνει –είχαν ξυλιάσει παρότα χοντρά γάντια που φορούσε– και κοίταξε για λίγο σκεπτικός το συννεφάκι που δημιουργούνταν μπροστά του με κάθε του ανάσα. Είχε κρύο. Πολύ κρύο. Η θερμοκρασία είχε αγγίξει τους μείον οχτώ βαθμούς Κελσίου, στην πραγματικότητα όμως ένιωθες σαν να είχε ξεπεράσει τους μείον δεκαπέντε. Η υγρασία σε συνδυασμό με το έντονο σκοτάδι –ήταν οχτώμισι το πρωί και ο ήλιος ακόμα δεν είχε τολμήσει να εμφανιστεί– δυ-

σκόλευαν την προσπάθεια των περισσότερων να εγκαταλείψουν τη ζεστασιά του παπλώματός τους. Σε συνδυασμό μάλιστα με τα Χριστούγεννα, που απείχαν μόλις τέσσερις μέρες, και το γεγονός πως οι πιο πολλοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να εξασφαλίσουν τα χριστουγεννιάτικα δώρα τους, πράγμα δύσκολο, αφού η είσοδος στα μαγαζιά και τα πολυκαταστήματα επιτρεπόταν με το σταγονόμετρο, ίσως να ήταν καταννητικό που οι συνήθειες ύποπτοι δεν ήταν σήμερα εδώ. Τα σχεδόν δύο χρόνια που είχαν περάσει υπό τη δαμόκλειο σπάθη του κορονοϊού και οι δύο αυστηρές καραντίνες που είχε ως επακόλουθό του είχαν φτάσει τον κόσμο στα όριά του.

«Αδελφούλες...» ψιθύρισε υποτιμητικά ο Σβεν και ξανάβαλε το πακέτο με τα τσιγάρα στην τσέπη του. Μπορεί να πέθαινε αυτή τη στιγμή για λίγη νικοτίνη, δεν ήθελε όμως να παραμείνει ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω στη σκοτεινή παγωνιά. Μπήκε με σταθερά βήματα μέσα στον ψυχρό από τον φωτισμένο με νέον χώρο και κατευθύνθηκε προς την αποθήκη με τον αριθμό είκοσι εννιά, τη μία από τις δύο που θα άνοιγε σήμερα ενώπιόν τους. Έριξε ένα λοξό χαμόγελο στην Κατρίνα, που βρισκόταν ήδη εκεί, και σκέφτηκε ότι ίσως και να προτιμούσε να κρατούσαν εντέλει τους τύπους και να φορούσαν άπαντες την ιατρική τους μάσκα, ο σχετικός όμως νόμος έμενε «εκτός» των συγκεκριμένων εγκαταστάσεων και κανένας δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται γι' αυτό. Τα χαλασμένα από τη μεθαμφεταμίνη δόντια της Κατρίνα βρίσκονταν λοιπόν για άλλη μια φορά σε πρώτο πλάνο, κι ενώ ο Σβεν είχε σκεφτεί πολλές φορές στο παρελθόν να της την πέσει –δεν ήταν άσχημη γκόμενα–, το αποκρουστικό αυτό χαμόγελό της τον έκανε κάθε φορά να το μετανιώνει την τελευταία στιγμή. Να που τώρα όμως εκείνη του ανταπέδιδε τον χαιρετισμό με κάτι που θύμι-

ζε γρύλισμα. Δε χαλάλισε ούτε βλέμμα στους άλλους δύο, τα χοντρά δίδυμα αδέρφια που είχε κατατάξει στο μυαλό του σε κατηγορία κατώτερη και από τα πρωτόζωα.

Ο Γκουστάβ, ο υπεύθυνος του χώρου, κατέφτασε ακριβώς στην ώρα του, κρατώντας στα χέρια τον τεράστιο κόφτη για το λουκέτο. Το συγκεκριμένο αντικείμενο διεγείρε σχεδόν σεξουαλικά τον Σβεν κάθε φορά που το αντίκριζε, όπως και ο ήχος του σπασμένου λουκέτου που κατέληγε αμέσως μετά στο πάτωμα. Παλιατζούρες, αυτό ξεχώρισε ο Σβεν μόλις σηκώθηκε με θόρυβο η μεταλλική πόρτα, και ένιωσε την απογοήτευση να του αλλοιώνει τη γεύση. Έδιωξε αμέσως τη δυσάρεστη αυτή αίσθηση. Δε θα της επέτρεπε να τον ρίξει. Κάτι θα συνέβαινε σήμερα. Κάτι καλό. Κάτι που θα άλλαζε τα πάντα. Το ήξερε. Το ένιωθε. Αυτό το κάτι όμως δε βρισκόταν εδώ μέσα.

Τους άφησε να κονταροχτυπηθούν για το φτωχό περιεχόμενο της συγκεκριμένης αποθήκης και προσπάθησε να συγκρατήσει τα γέλια του, όταν είδε τους δίδυμους να πανηγυρίζουν για την απόκτησή της. Η Κατρίνα είχε καταφέρει αυτό που επιθυμούσε εξ αρχής· τους είχε αναγκάσει να πληρώσουν πολύ παραπάνω για μια άχρηστη αποθήκη, βγάζοντάς τους έτσι στην ουσία εκτός από τη διαδικασία πλειοδότησης για την επόμενη. Ήταν καλή, πολύ καλή σε αυτό που έκανε. Και έξυπνη. Πολύ έξυπνη. Ίσως λοιπόν ο Σβεν να παρεβλέπε κάποια στιγμή το απαίσιο χαμόγελό της, ίσως τελικά να της πρότεινε να τον ακολουθήσει σπίτι, ίσως... Κάποια άλλη μέρα, όχι σήμερα. Ή μάλλον καμία άλλη μέρα. Γιατί, αν η τύχη επρόκειτο τώρα να του χαμογελάσει, τότε το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε στο κρεβάτι του ήταν μια γκόμενα με χαλασμένα δόντια. Όσο έξυπνη κι αν ήταν, σίγουρα δε γούσταρε να πηδήξει το μυαλό της.

Κράτησε την αναπνοή του την ώρα που άνοιγε η δεύτερη αποθήκη. Και όντως προστά στην πόρτα της στέκονταν πλέον μονάχα οι δυο τους. Η Κατρίνα και αυτός. Αυτός και η Κατρίνα. Ένα βλέμμα μονάχα έφτασε για να τον πείσει. Αυτή την αποθήκη έπρεπε να την αποκτήσει. Πάση θυσία! Γιατί αυτή η αποθήκη ήταν διαφορετική από κάθε άλλη που είχε δει ποτέ, και μόνο λίγες δεν μπορούσαν να χαρακτηριστούν αυτές. Σε αντίθεση λοιπόν με όλες τις προηγούμενες, αυτή η αποθήκη δεν ήταν ασφυκτικά γεμάτη. Δεν είχε μέσα ούτε παλιοκαιρισμένα έπιπλα, ούτε ρούχα, ούτε άχρηστες ηλεκτρικές συσκευές. Δεν είχε διακοσμητικά, ούτε κειμήλια ή οικογενειακές φωτογραφίες. Δεν είχε καν κούτες. Είχε μονάχα βαλίτσες. Δώδεκα μεγάλες μαύρες βαλίτσες. Το σήμα του αμερικανικού δολαρίου αναβόσβησε μέσα του παρέα με αυτό της δανέζικης κορόνας και του ευρωπαϊκού ευρώ. Εάν μια μεγάλη βαλίτσα μπορούσε να έχει έξι εκατομμύρια δολάρια μέσα, τότε τι μπορούσαν να περιέχουν δώδεκα τέτοιες;

Κοίταξε την Κατρίνα και από τη λάμψη στο βλέμμα της κατάλαβε πως μάλλον μοιράζονταν τις ίδιες σκέψεις. Δεν ήταν καλό αυτό. Δε θα ήταν εύκολο να την ξεφορτωθεί, θα το έκανε όμως με κάθε τρόπο. Με κάθε κόστος.

«Λοιπόν, για πάμε μπας και το λήξουμε κάποια στιγμή και ξεκινήσουμε επιτέλους τις χριστουγεννιάτικες διακοπές μας...» ακούστηκε η βαριεστημένη φωνή του Γκουστάβ, που σίγουρα δε συμεριζόταν τον δικό τους ενθουσιασμό. Πολλές φορές είχε αναρωτηθεί ο Σβεν πώς ήταν δυνατόν να μην μπαίνει ουδέποτε ο Γκουστάβ σε πειρασμό να κρατήσει κάποια αποθήκη για την πάρτη του. Ίσως όμως εντέλει να ήταν ακριβώς αυτή η διαφορά ανάμεσα στον εθισμένο και στον μη εθισμένο. Ή αλλιώς στον ζωντανό, σε αυτόν που το αίμα έβρα-

ζε στις φλέβες του, όπως συνήθιζε να λέει ο Σβεν, και στον νεκρό, τον απόλυτα και μόνιμα αποχαυνωμένο, που δεν ήλπιζε και δεν περιέμενε τίποτα. «Ξεκινάμε στις δύο χιλιάδες κορόνες», πρόσθεσε, ορίζοντας ένα ποσό έναρξης που έκανε σαφές πως δεν είχε εντυπωσιαστεί και ιδιαίτερα με τις βαλίτσες μπροστά του.

«Δύο χιλιάδες εκατό», πετάχτηκε η Κατρίνα, και ο Σβεν την κοίταξε για λίγο σιωπηλός. Υπήρχε περίπτωση οι βαλίτσες να ήταν γεμάτες με ρούχα ή με άλλα αντικείμενα ευτελούς αξίας, κάτι όμως μέσα του του έλεγε πως δεν ήταν έτσι. Καθόλου έτσι.

«Δυόμισι χιλιάδες».

«Τρεις χιλιάδες», αντέτεινε η Κατρίνα πριν προλάβει να ολοκληρώσει καλά καλά την προσφορά του.

«Τρεις χιλιάδες για την Κατρίνα μία, τρεις χιλιάδες για την Κατρίνα δύο...» είπε με την υποτονική του φωνή ο Γκουστάβ.

«Δέκα χιλιάδες», φώναξε ο Σβεν για να αντικρίσει το γουρλωμένο βλέμμα και των δυο τους.

«Έχεις τα χρήματα πάνω σου;» ρώτησε δύσπιστα ο Γκουστάβ, που δεν μπορούσε να κατανοήσει τι είχε πιάσει τώρα έναν από τους πιο προσεκτικούς και στρατηγικούς παίκτες.

Έβγαλε ένα πάκο με χαρτονομίσματα από την τσέπη του ο Σβεν και τα ανέμισε μπροστά του. Ήταν όσα είχε και δεν είχε. Όλα του τα χρήματα, που για κάποιον ανεξήγητο λόγο είχε επιλέξει να πάρει σήμερα μαζί του. Δεν εμπιστευόταν ούτε ή άλλως τις τράπεζες, προτιμούσε να φυλάει τις λιγοστές οικονομίες του σε ένα μεταλλικό κουτί που έκρυβε μέσα στον θερμοσίφωνα στο σπίτι του, ήταν εύκολο λοιπόν να υποκύψει στη συγκεκριμένη παρόρμηση.

Τα βλέφαρα της Κατρίνα τρεμόπαιζαν και απελπισία χρωμάτισε το βλέμμα της.

«Δέκα χιλιάδες για τον Σβεν μία, δέκα χιλιάδες για τον Σβεν δύο...»

«Μπορώ να πάω να φέρω περισσότερα χρήματα;» ρώτησε η Κατρίνα, και ο Σβεν κοίταξε τρομοκρατημένος τον Γκουστάβ. *Δεν προβλέπεται κάτι τέτοιο*, θέλησε να διαμαρτυρηθεί, ξέροντας πως σε μια τέτοια περίπτωση ήταν χαμένος από χέρι, καθώς ο ίδιος δεν είχε να διαθέσει ούτε κορόνα παραπάνω. Ευτυχώς όμως τον πρόλαβε ο Γκουστάβ.

«Ξέχασέ το... Με περιμένει η κυρά μου για να πάρουμε δώρα για τα κορίτσια. Τη γάμησα αν αργήσω... Δέκα χιλιάδες για τον Σβεν τρία! Πουλήθηκε! Καλά Χριστούγεννα!»

Έμειναν για λίγο εκεί αμίλητοι, παρακολουθώντας τον Γκουστάβ να φεύγει με τα αργά, συρτά του βήματα.

«Μπορώ να μείνω;» τον ρώτησε η Κατρίνα με φωνή που έτρεμε ελαφρώς.

«Για ποιο λόγο; Δε συνηθίζεται...» απάντησε ειρωνικά ο Σβεν.

«Θέλω να δω... Τι έχουν μέσα. Δε θα σου ζητήσω τίποτα. Σ' το υπόσχομαι!»

Το σκέφτηκε λίγο και μετά έγνεψε καταφατικά. Ίσως μάλιστα για πρώτη φορά στη ζωή του να φαινόταν εντέλει χουβαρντάς. Αν αυτές οι βαλίτσες ήταν γεμάτες με μαύρο χρήμα, όπως πίστευε, τότε θα μπορούσε να της δώσει όσα χρειαζόταν για να πάει να φτιάξει τα δόντια της. Με το αζημίωτο φυσικά...

Μπήκαν στην αποθήκη κι εκείνος την ανάγκασε να σταθεί μπροστά του. Ήθελε να την έχει συνέχεια εντός του οπτικού του πεδίου. Ήξερε καλά τι μπορούσε να κάνει η απληστία στους ανθρώπους, ήξερε τι θα μπορούσε να κάνει στον ίδιο, δεν ήθελε να βρεθεί λοιπόν με το κρανίο του ανοιγμένο στα δύο από ένα ξαφνικό πισώπλατο χτύπημα.

Έπιασε στα χέρια του το σκουριασμένο φερμουάρ της πρώτης βαλίτσας και δοκίμασε να το ανοίξει. Η αποθήκη αυτή ήταν νοικιασμένη εδώ και είκοσι τέσσερα χρόνια και, σύμφωνα με το αρχείο που κατέφτανε πάντα στα κινητά τους αμέσως μετά την αγορά, τα τελευταία χρόνια δεν την είχε επισκεφτεί κανείς. Το φερμουάρ είχε κολλήσει και ο Σβεν χρειάστηκε να βάλει όλη του τη δύναμη για να μπορέσει να το ανοίξει. Κόντεψε να φωνάξει από τη χαρά του όταν το ένωσε επιτέλους να υποχωρεί, και αγνόησε ακόμα και τη δυσώδη ανάσα της Κατρίνα που είχε σκύψει από πάνω του. Απόρησε όταν είδε έναν δεύτερο, πλαστικό αυτή τη φορά, σάκο μέσα στη βαλίτσα, τον άνοιξε όμως χωρίς δεύτερη σκέψη. Δεν κατάλαβε αμέσως τι ήταν αυτό που έβλεπε. Πέρασαν κάποια δευτερόλεπτα για να αντιληφθεί πως το νεκρό χαμόγελο μπροστά του ήταν ακόμα πιο μαύρο και ακόμα πιο σάπιο από αυτό της Κατρίνα. Της Κατρίνα που ούρλιαζε και τσίριζε τώρα με φωνή που του τρυπούσε τα τύμπανα.

Δεν έπρεπε να την αφήσω να μπει... συλλογίστηκε ο Σβεν.

Και αυτή η σκέψη ήταν επί του παρόντος η μόνη που επέτρεψε στον εαυτό του να κάνει.

-II-

Κοπεγχάγη, Nordhavnen

Έναν χρόνο νωρίτερα...

Δευτέρα 21 Δεκεμβρίου 2020

«Πες μας τα τρία μεγαλύτερά σου πλεονεκτήματα. Αυθόρμητα. Όπως σου έρχονται στο μυαλό. Χωρίς να τα πολυσκεφτείς...»

Τα γραφεία της εταιρείας Njoror βρίσκονταν λίγο έξω από την πόλη της Κοπεγχάγης, η θέα όμως από τον δωδέκατο όροφο ήταν συγκλονιστική. Επέτρεψε στον εαυτό του να ξεκουράσει για λίγο το βλέμμα του στη σκοτεινιά της θάλασσας απ' έξω –δε θυμόταν να έχει σταματήσει να βρέχει τον τελευταίο ενάμιση μήνα– πριν στραφεί και πάλι προς το μάλλον όχι και τόσο υψηλόβαθμο στέλεχος που του έπαιρνε συνέντευξη. Η κατάξανθη, ψηλή και αδύνατη τριαντάρα που άκουγε στο όνομα Κίρστεν –είχε επιμείνει να της απευθύνεται στον ενικό, όπως συνήθιζαν όλοι να κάνουν μεταξύ τους στη συγκεκριμένη εταιρεία– έστρωσε για άλλη μια φορά τις ανύπαρκτες ζάρες στη στενή της φούστα και τον κοίταξε με βλέμμα νυσταλέο, που εκείνος δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν μονίμως έτσι ή αν έφταιγε ο ίδιος προκαλώντας της προφανώς ανία.

«Εμμ... Θα έλεγα η ειλικρίνεια, η συνεργατικότητα και... Και η αποτελεσματικότητα! Ναι... Η αποτελεσματικότητα...» επανέλαβε σαν να ήθελε να ακουστεί τώρα λίγο πιο σίγουρος.

«Και τα μειονεκτήματα; Ποιες είναι οι τρεις πτυχές του χα-

ρακτήρα σου για τις οποίες δεν είσαι και τόσο περηφάνος;» χαμογέλασε μάλλον προσποιητά η Κίρστεν, ενώ στους φακούς από τα χοντρά κοκάλινα γυαλιά της φαινόταν η αντανάκλαση από τα φωτάκια του στολισμένου χριστουγεννιάτικου δέντρου απέναντί της.

Ένωσε τις παλάμες του να ιδρώνουν και τους παλμούς του να ανεβάζουν ρυθμό. Δε θα τα ονόμαζε μειονεκτήματα... Όχι, σε καμία περίπτωση. Ο ίδιος τουλάχιστον. Και ίσως και κά-ποιοι, λίγοι, ακόμα. Όχι... Κανένας δε θα τα ονόμαζε απλώς μειονεκτήματα τα χαρακτηριστικά του αυτά. Ήταν κάτι πολύ παραπάνω. Κάτι που γέμιζε τον ίδιο περηφάνια και δύναμη, του έδινε στόχο και σκοπό ζωής, νόημα στην ύπαρξή του. Κά-τι που θα γέμιζε όμως παράλληλα φόβο –τρόμο πιο σω-στά– οποιονδήποτε μάντευε έστω και θραύσμα όλης αυτής της κρυφής πραγματικότητας.

Την κοίταξε για λίγο χωρίς να μιλά. Δεν μπορούσε φυσικά με τίποτα να της πει την αλήθεια, όσο κι αν ήθελε κατά βάθος να δει το νυσταγμένο εκείνο βλέμμα να αφυπνίζεται απότομα από φρίκη και αποτροπιασμό. Αποφάσισε λοιπόν να ακολου-θήσει την πιο ασφαλή λύση, εκείνη που είχε ανακαλύψει χθες και στο Διαδίκτυο αναζητώντας στάνταρ ερωτήσεις και κα-τάλληλες απαντήσεις σε συνεντεύξεις για δουλειά. Και αν υπήρχε ένα σχετικό εγχειρίδιο, τότε η Κίρστεν το ακολουθού-σε κατά γράμμα.

«Έλα, Μπο... Δεν μπορεί να είσαι τόσο τέλειος... Σίγουρα υπάρχει κάτι...» τον παρότρυνε εκείνη με χαμόγελο ακόμα πιο ψεύτικο από πριν. Δεν της ήταν συμπαθής. Το έβλεπε. Και μάλ-λον η συνέντευξη αυτή δεν πήγαινε και τόσο καλά. Όχι πως είχε σημασία. Για άλλο λόγο βρισκόταν ο ίδιος τώρα εδώ. Και ως προς αυτόν, τον άλλο λόγο, τα πάντα πήγαιναν ρολόι.

«Η τελειομανία... Και η μεγάλη ανστηρότητα. Με τον εαυτό μου πάντα, όχι με τους άλλους. Και ίσως ακόμα η...»

«Επίτρεψέ μου να σε διακόψω λίγο εδώ», έκοψε το ποιηματάκι του η Κίρστεν στη μέση. Το βλέμμα της δε φαινόταν πια τόσο κοιμισμένο. «Ας πιάσουμε λίγο τα πράγματα από την αρχή... Προηγουμένως μου μίλησες για ειλικρίνεια. Και για συνεργατικότητα μέσω των οποίων καταλήγεις προφανώς στην... αποτελεσματικότητα, όπως είπες. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν ισχύει τίποτε απ' όλα αυτά, καθώς τόση ώρα δε μου έχεις πει ούτε μισή αλήθεια. Πάει λοιπόν η ειλικρίνεια! Και μαζί της πάει και η συνεργατικότητα, αφού σε καμία περίπτωση δεν προσπαθείς να συνεργαστείς μαζί μου σε αυτή τη συζήτηση. Όσο δε για την αποτελεσματικότητα», έκανε μια παύση κοιτάζοντάς τον μάλλον ειρωνικά, «κρίνοντας εκ του αποτελέσματος πάντα, μάλλον δε θα έχει ευτυχή κατάληξη αυτή η συνέντευξη, έτσι δεν είναι;» συνέχισε φανερά ικανοποιημένη με το λογοπαίγνιό της και πολύ περισσότερο με τον εαυτό της. «Ας αφήσουμε λοιπόν και την τελειομανία και την ανστηρότητα για λίγο στην άκρη, Μπο...» συνέχισε προσπαθώντας τώρα να κάνει τη φωνή της να ακουστεί πιο ζεστή και πιο ανθρώπινη. «Καταλαβαίνω πόσο στρεσογόνα είναι όλη αυτή η κατάσταση. Μη νομίζεις, έχω βρεθεί κι εγώ στη θέση σου. Το να με *ταΐξεις* όμως με έτοιμες απαντήσεις και κλισέ που αναπαράγονται σωρηδόν στο Διαδίκτυο δε βοηθάει κανέναν από τους δυο μας. Θα πρότεινα λοιπόν, αν πραγματικά σε ενδιαφέρει αυτή η θέση, να προσπαθήσεις λίγο περισσότερο. Στο κομμάτι της ειλικρίνειας τουλάχιστον... Τι λες; Πάμε από την αρχή;»

Την κοίταξε αμίλητος, με μια μονάχα σκέψη σφηνωμένη στο μυαλό του. Ήταν δυνατόν να ξέρει; Να έχει με κάποιον παρό-

ξένο τρόπο υποψιαστεί; Τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν ο ίδιος εκεί; Το τι επρόκειτο πολύ σύντομα να ακολουθήσει;

Της χαμογέλασε για πρώτη φορά από την ώρα που είχε καθίσει απέναντί της. Και με την άκρη του ματιού του παρατήρησε την ανατριχίλα στα μπράτσα της. Την είχε αυτή την επίδραση το χαμόγελό του. Το ήξερε και δεν έπαυε στιγμή να το απολαμβάνει. «Την αλήθεια λοιπόν...» αποκρίθηκε με παράξενα βραχνή φωνή. «Αφού αυτή θέλεις, Κίρστεν», τόνισε το όνομά της λίγο περισσότερο από πριν, «θα την έχεις!» Πλάτυνε ακόμα πιο πολύ το χαμόγελό του στη σκέψη τού πόσο θα τον παρακαλούσε –λίγο αργότερα, το βράδυ, αν όλα πήγαιναν καλά– να της κρύψει τη συγκεκριμένη αλήθεια, να μην την κάνει κοινωνό της. Ήταν παράξενο εντέλει πως οι πάντες διατείνονταν μονίμως πως ήθελαν την αλήθεια, ενώ στην ουσία κανένας τους δεν μπορούσε να την αντέξει, όταν εκείνη ξεπρόβαλλε ολόαμπρη στο φως. Ήθεοσκοτεινή... Καλύπτοντας, σβήνοντας, αφανίζοντας κάθε φως.

Ξεκίνησε ξανά να μιλάει. Λέγοντας ψέματα και πάλι, τα οποία όμως αυτή τη φορά ήταν δικά του και όχι κομμάτι κάποιου άρθρου με συμβουλές. Δεν είχε σημασία αν θα τον πίστευε. Καμία σημασία. Ούτως ή άλλως, αυτός είχε δει όσα ήθελε να δει, είχε καταλήξει στο τι επρόκειτο να κάνει.

Απόψε...

Το βράδυ...

Πολλοί θα θυόωναν
γι' αυτούς που αγαπούν
τις ποζές...

Λίγοι όμως θα
θυόωναν αυτούς που
αγαπούν τις ποζές!

Αδιαμφισβήτητα έξυπνο, εμπνευσμένο και εθιστικό – και, κυρίως,
πέρα από τα συνηθισμένα. Ένα θρίλερ για αναγνώστες
που θέλουν να νιώσουν την έξαψη της αγωνίας.

A. J. Finn, συγγραφέας του Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ,
για το βιβλίο ΤΡΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 30387